

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **V. N.**, narozená dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne x

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 25. 8. 2020 č. j. X. Tímto rozhodnutím byla podle ust. § 101 písm. e) správního řádu v návaznosti na ust. § 120a odst. 5 a ust. § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovena doba k vycestování z území České republiky do 50 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Doba k vycestování byla stanovena v návaznosti na vydané rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 3. 2018 č. j. X, a poté, co bylo vydáno nové

závažné stanovisko Ministerstva vnitra, dle kterého pominuly důvody znemožňující vycestování cizince ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném hodnocení důkazu a nedostatečně zjištěném skutečném stavu věci, a že její odvolací námitky nebyly řádně zhodnoceny. Měla za to, že došlo k pochybení, když odbor azylové a migrační politiky při vydání svého závazného stanoviska vyšel z protokolu o podání vysvětlení sepsaného s její dcerou, došlo tak k porušení jejích procesních práv, neboť se s obsahem protokolu mohla seznámit až na základě seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Upozornila také na to, že závazné stanovisko bylo vydáno pouze několik hodin po podání vysvětlení a hodnotící správní orgán tak nemohl provést skutečně důkladné zhodnocení. Nesouhlasila se způsobem vedení pohovoru s její dcerou, kdy tento byl veden ve večerních hodinách, a nebyla přítomna další osoba, jako poručník či důvěrník. Dále namítala, že podání vysvětlení dcerou žalobkyně bylo provedeno před oficiálním zahájením správního řízení a vzhledem k tomu, že podání vysvětlení mělo být provedeno za účelem zjištění skutečného místa pobytu žalobkyně, tak k tomuto úkonu měl žalovaný předvolat žalobkyni samotnou a nikoliv její dceru, a také nebyl důvod klást otázky týkající se vztahu žalobkyně s její dcerou. Žalobou napadené rozhodnutí tak měla za nezákonné, protože došlo k použití nepřipustného důkazu. V závěru žaloby uvedla, že závazné stanovisko je velmi povrchní a nedopadá na její konkrétní situaci, neřeší její vazby v České republice a reálnou možnost jejího návratu na Ukrajinu.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, kde se dostatečně a přezkoumatelným způsobem vyjádřil k celé věci. Byl přesvědčen, že postupoval v souladu s právními předpisy i mezinárodními smlouvami, podrobně a přezkoumatelným způsobem se vypořádal se všemi námitkami uplatněnými v odvolání i se vším, co v řízení vyšlo najevo a co uvedla žalobkyně. Navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobkyně k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním bez nařízení jednání.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 3. 2018 č. j. X, sdělení ze dne 15. 5. 2020 č. j. X, protokol o podání vysvětlení ze dne 31. 5. 2020 č. j. X, závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 1. 6. 2020 ev. č. X, oznámení o zahájení správního řízení ze dne 24. 6. 2020 č. j. X, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 8. 2020 č. j. X, odvolání žalobkyně ze dne 16. 9. 2020, závazné stanovisko ministra vnitra ČR ze dne 26. 3. 2021 č. j. X, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 25. 6. 2021 č. j. X.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 8. 3. 2018 vydala Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodnutí č. j. X, kterým podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a ust. 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uložila žalobkyni správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 4 let. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských

států Evropské unie, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na účastníka řízení vztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

8. Dne 15. 5. 2020 cizinecká policie provedla pobytovou kontrolu na adrese ul. X, k ověření, zda na uvedené adrese žije žalobkyně. Bylo zjištěno, že žalobkyně zde měla hlášené místo pobytu, ale fakticky se zde nezdržovala, stejně tak na adrese není ubytována dcera žalobkyně. Obě cizinky z adresy ubytovatel odhlásil již před dvěma roky a nebylo mu známo, kde se v současné době zdržují.
9. Dne 31. 5. 2020 sepsal správní orgán prvního stupně protokol o podání vysvětlení s dcerou žalobkyně, kdy tato uvedla, že se svojí matkou více jak dva roky nežije, protože se pohádaly a matka ji vyhodila z domu. Následně žila u kamaráda, poté v dětském domově a v současné době žije v bytě „napůl cesty“ v X. S matkou údajně nebyla v kontaktu od roku 2018, přesná adresa jejího pobytu jí nebyla známa, ale údajně by měla žít v azylovém domě na Žižkově. Potvrdila, že na své matce není finančně závislá, nestýká se s ní a nevadilo by jí, pokud by matka musela opustit území Evropské unie.
10. Správní orgán prvního stupně vyžádal závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobkyně, to Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky vydalo dne 1. 6. 2020 s tím, že vycestování žalobkyně na Ukrajinu je možné. Oznámením ze dne 24. 6. 2020 č. j. X bylo zahájeno správní řízení ve věci stanovení nové lhůty k vycestování podle ust. § 101 písm. e) správního řádu v návaznosti na ust. § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 25. 8. 2020 č. j. X byla podle ust. § 101 písm. e) správního řádu a ust. § 120a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanovena doba k vycestování z území České republiky do 50 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Doba k vycestování byla stanovena v návaznosti na vydané rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 3. 2018 č. j. X, které nabylo právní moci dne 20. 3. 2018, a poté, co bylo vydáno nové závazné stanovisko Ministerstva vnitra, na základě kterého pominuly důvody znemožňující vycestování cizince ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Vzhledem k tomu, že žalobkyně napadla výrok o otázce existence důvodů znemožňujících její vycestování, požádal žalovaný podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Ministr vnitra ČR závazným stanoviskem ze dne 26. 3. 2021 č. j. X potvrdil závazné stanovisko OAMP ze dne 1. 6. 2020 a konstatoval, že vycestování žalobkyně je možné. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25. 6. 2021 č. j. X žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.*
13. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s*

dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

14. Podle ust. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019 *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
15. Podle ust. § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců *pominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí ve věci podle zvláštního právního předpisu. Dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaniká platnost víza uděleného podle § 33 odst. 3 nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; policie cizinci udělí výjezdní příkaz a stanoví lhůtu, ve které je povinen vycestovat z území.*
16. Městský soud v Praze je toho názoru, že správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný si vyžádal závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, závaznými stanovisky Ministerstva vnitra ČR a ministra vnitra bylo potvrzeno, že vycestování žalobkyně na Ukrajinu je možné. Při vypracování tohoto stanoviska bylo shromážděno dostatečné množství aktuálních informací o zemi původu žalobkyně. Žalobkyni bylo před vydáním rozhodnutí ve věci umožněno seznámit se s podklady pro jeho vydání a vyjádřit se k nim, a to jak před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak před vydáním rozhodnutí žalovaného. Žalobkyně se tak mohla seznámit i se závaznými stanovisky, včetně podkladů pro jejich vypracování, před vydáním rozhodnutí ve věci se k nim mohla i vyjádřit. Správní orgány postupovaly v souladu s právními předpisy, opatřily si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, své závěry řádně odůvodnily. Městský soud v Praze neshledal, že by došlo k takové vadě, která by měla vliv na zákonnost a přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
17. K žalobkyní namítanému nezákonnému použití protokolu o podání vysvětlení při vydání závazného stanoviska Ministerstva vnitra soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2016 č. j. 4 As 152/2016 – 37, ve kterém se Nejvyšší správní soud: *„...zabýval námitkou nepoužitelnosti úředních záznamů, kterou stěžovatel v této souvislosti vznesl. Podle § 137 odst. 4 správního řádu záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Judikatura Nejvyššího správního soudu však připouští užití úředního záznamu o podání vysvětlení jako tzv. jiného podkladu pro rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu (viz rozsudek 6 As 112/2016 - 32; 6 As 73/2016 – 40; 1 As 81/2016) a to např. za účelem porovnání, zda se od něj výpovědi svědků významněji neodchylují, což by snížilo jejich věrohodnost. Vyloučeno by bylo pouze užití úředního záznamu jako důkazního prostředku k nahrazení ústní výpovědi svědka nebo jeho čtení namísto výpovědi (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, č. 1856/2009 Sb. NSS, či ze dne 9. září 2010, č. j. 1 As 34/2010 – 73, č. 2208/2011 Sb. NSS).“* V posuzovaném případě správní orgány použily protokol o podání vysvětlení pouze k porovnání s protokolem o výslechu účastníka správního řízení, který byl proveden s žalobkyní dne 26. 2. 2018. Tímto porovnáním bylo jednoznačně prokázáno, že údaje, které uváděla žalobkyně ve svém pohovoru, již v současné době neplatí a odpadly tak důvody které znemožňovaly její vycestování zpět na Ukrajinu, byla tedy značně snížena věrohodnost její výpovědi. Správní orgány tedy použily podání vysvětlení v duchu výše citované judikatury a v jejich postupu

soud neshledal žádné pochybení. Procesní práva žalobkyně tak nebyla dotčena a tato námitka je nedůvodná.

18. Žalobkyně namítala také velmi rychlé vydání závazného stanoviska. K tomu soud uvádí, že efektivita vydávání závazných stanovisek nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, pokud jsou i v takto krátkém čase dodrženy všechny zákonné podmínky. Soudu je z jeho činnosti známo, že doba potřebná pro vydání závazného stanoviska v délce 1 dne není u správního orgánu nikterak neobvyklá. Městský soud v Praze neshledal, že by při vydání závazného stanoviska došlo k nějakému pochybení. Správní orgán se také dostatečným způsobem zabýval situací v zemi původu žalobkyně. Závazné stanovisko vyšlo z individuální situace žalobkyně tak, jak ji konstatovala při svém pohovoru a posouzení je dle soudu zcela dostatečné vzhledem k důvodům, pro které žalobkyně uvedla, že se nemůže vrátit do země původu. Při posouzení všech skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání závazného stanoviska, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Vydáním tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, ani zákona o pobytu cizinců.
19. Pohovor s dcerou žalobkyně byl dle soudu veden korektně a správní orgán v úvodu pohovoru ověřil, zda je schopna vypovídat, kdy pokud by pozdní hodina konání pohovoru dceru žalobkyně jakkoliv omezovala, tak mohla odmítnout výpověď a pohovor by byl proveden v jiný den a čas, což ale neučinila. Ani věk v posuzovaném případě není podstatný, neboť dcera žalobkyně byla v době konání pohovoru starší 19 let a přítomnost další osoby tak nebyla zapotřebí. Tvrzená mentální porucha nebyla při výpovědi jakkoliv zřejmá, dcera žalobkyně přesně reagovala na kladené otázky a byla jim zcela jistě schopna porozumět, jak sama uvádí, jedná se pouze o lehkou mentální poruchu, kdy je schopna se o sebe více jak 3 roky starat sama. Tato námitka je tak dle soudu nedůvodná.
20. Vzhledem k tomu, že výpověď žalobkyně byla vyvrácena výpovědí její dcery, bylo na žalobkyni, aby svá tvrzení dále prokazovala, to však neučinila v řízení před správním orgánem, ani před zdejším soudem. Vztah matky a dcery tak, jak ho popisuje žalobkyně, tedy nebyl prokázán, k tomu nebylo nutné žalobkyni znovu vyslechnout a postup správních orgánů tak byl správný.
21. Namítané provedení pohovoru s dcerou žalobkyně před zahájením správního řízení není vadným postupem, neboť správní orgán při domovní kontrole zjistil, že žalobkyně se nezdržuje na adrese, kterou uvedla správním orgánům a provedl tak pohovor s její dcerou primárně za účelem zjištění pobytu žalobkyně. Zahájení správního řízení tak nebylo opožděné, neboť správní orgán až do doby obdržení závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR nemohl vědět, že bude správní řízení ve věci nutné zahájit. Předvolání žalobkyně za tímto účelem nebylo možné za situace, kdy se nezdržovala na adrese, kterou uvedla správním orgánům a předvolání její dcery, kterou se správnímu orgánu podařilo dohledat, tak bylo efektivnější. Doplnující otázky na vztah matky a dcery soud považuje za vhodné, neboť z nich správní orgán zjistil, že žalobkyně není s dcerou v kontaktu a případné budoucí podání vysvětlení za účelem zjištění pobytu žalobkyně by bylo bezdůvodné za situace, kdy se poslední 3 roky nestýkají. Všechny tyto námitky má soud za nedůvodné.
22. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně v rámci výslechu konaného dne 26. 2. 2018 uvedla, že do země původu vycestuje dobrovolně v případě uložení správního vyhoštění, a to přesto, že se na Ukrajině necítí jako doma, nikoho tam nezná a nemá tam žádné zázemí, tak

nebylo nutné její vazby v České republice a na Ukrajině posuzovat v rámci vydání závazného stanoviska v daném řízení. Namítaná skutečnost, že se závazné stanovisko více nezabývalo jejími vazbami v zemi původu a v České republice je tak nedůvodná.

23. Dle názoru soudu se žalovaný také dostatečným způsobem vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně, vzhledem k obecné formulaci této námitky se touto soud nemohl podrobněji zabývat.
24. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. srpna 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně

